

Generální finanční ředitelství
Sekce metodiky a výkonu daní
Odbor daní z příjmu
Lazarská 7
117 22 Praha 1

Váš dopis značky
46738/12-3120-
11221

ze dne
7.12.2012

Naše č.j.
2012/95388-51

Vyřizuje
Mgr. Roučková
I. 2283

V Praze dne
8. ledna 2013

Věc: Odpověď na podání týkající se poskytování cestovních náhrad při dočasném přidělení zaměstnance do zahraničí

K Vašemu podání ze dne 7. prosince 2012 sděluje Ministerstvo práce a sociálních věcí toto stanovisko:

Jednou z povinných náležitostí dohody o dočasném přidělení zaměstnance k jinému zaměstnavateli je také ujednání o místě výkonu práce (§ 43a odst. 3 věta první zákoníku práce). Nachází-li se takové místo mimo území České republiky, pak je skutečně naplněna hypotéza uvedená v ustanovení § 172 větě první zákoníku práce a zaměstnanci přísluší cestovní náhrady jako při zahraniční pracovní cestě pouze za dny první cesty z České republiky do místa výkonu práce a zpět, jakož i náhrada prokázaných jízdních, ubytovacích a nutných vedlejších výdajů vzniknuvších členu rodiny cestujícímu se souhlasem zaměstnavatele se zaměstnancem. Poskytování jiných náhrad výdajů, případně kompenzace výkonu práce v zahraničí jinou formou (např. mzdou), jsou ponechány na dohodě smluvních stran; v tomto ohledu je režim stejný jako při standardním sjednání místa výkonu práce v zahraničí v pracovní smlouvě, neboť k odchylnému postupu není žádný důvod.

Zaměstnavatel, který je uveden v § 109 odst. 3 zákoníku práce, je podle § 181 zákoníku práce povinen vedle náhrad uvedených v § 172 zákoníku práce poskytovat zaměstnanci náhrady stanovené v prováděcím právním předpisu, jímž je do doby vydání nové prováděcí právní úpravy podle zmocňovacího ustanovení § 189 odst. 6 zákoníku práce nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých

výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, ve znění pozdějších předpisů. Zaměstnavateli, který není v § 109 odst. 3 zákoníku práce uveden, není zakázáno úpravy obsažené v tomto nařízení vlády využít, a to kromě případů sjednání místa výkonu práce v zahraničí v pracovní smlouvě, také při jeho sjednání v dohodě o dočasném přidělení. Předpokladem pro zjištění maximální možné míry poskytování náhrad podle uvedeného nařízení vlády (a tím i hranice důležité z hlediska zdanění a zpojistnění) je však posouzení srovnatelnosti konkrétní vykonávané práce s některou z prací u zaměstnavatele, který je uveden v § 109 odst. 3 zákoníku práce, podle § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zjištění maximální výše platu za výkon uvedené práce podle příslušných ustanovení zákoníku práce a nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů.

S pozdravem

JUDr. Ladislav Trylč
ředitel odboru pracovněprávní legislativy